

Forfatter: Drachman, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1881-12-21)

Citation: Drachman, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1881-12-21)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 230. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000146.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rungsted, d. 21. Decb. 81.

Hr. Justitsraad Hegel.

Jeg hører idag hjemmefra, at De har gjort Emmy et Besøg og blandt andet spurgt om den ny Digtsamling, som er sendt til Fru Julie. Nuvel, min Kone har været i sin fuldkomne Ret ved at nægte at vide noget om den, thi det havde jeg paalagt hende overfor hvemsomhelst. Jeg har kun ventet paa Underretning om, at Deres Familje har modtaget Bogen, forat tilskrive Dem personlig og give Dem alle ønskelige Oplysninger om denne Sag. Selvfølgelig er det mig, som har skrevet Bogen, men denne Indrømmelse gør jeg kun til Dem personlig, og jeg beder Dem bevare min Anonymitet, samtidig med at De modtager mine Forklaringer.

Naturligvis har jeg haft vægtige Grunde for saaledes at gaa hemmelighedsfuldt tilværks; det ligger jo ellers ikke for mig, og jeg havde jo desuden ældre Forpligtelser overfor Dem. Disse have imidlertid i dette Tilfælde maattet træde i Baggrunden, saameget mere, som jeg vidste at jeg hidtil loyalt havde opfyldt mine Forpligtelser og at jeg, hvad Dag det skulde være, havde kunnet forsyne Dem med Manuskript fra min Haand, der vilde kunne mere end dække min Gæld til Dem.

Men som sagt, dette er det Underordnede i dette Tilfælde. Jeg har i de sidste Aar, hvor jeg har haft Ro og Fred, væsenligst beskæftiget mig med Læsning og Tænkning over s. 231 Tro og Tvivl, over Religionen og Moralen, kort sagt over de største Problemer, som sætter Sindene i Bevægelse. Jeg har tillige mere og mere arbejdet paa at komme til at staa alene, udenfor alle skiftende Meninger og Partier; dette har langt fra smagt mine Venner godt, og de ere da ogsaa for Øjeblikket meget lunkne overfor mig — medens paa den anden Side mine gamle Modstandere stedse tøve med den fulde Anerkendelse af mine Arbejder. Mine Venner bebrejde mig at jeg ikke blindt hen følger dem, og mine Modstandere raabe paa, at jeg skriver for meget. Dette sidste har ogsaa tidt klinget igennem Deres Ord, kære Justitsraad Hegel, saavel direkte som indirekte, samtidig med at De maaske vel ofte har anmodet mig om at skrive i en Retning, som kunde tiltale den store Flerhed.

1879.

Efter Maleri af Holger Drachmann.

Den store Bjørns Brudfærd.

Nuvel, mit Sind er stærkt modtageligt, og alt dette tilsammen har gjort mig mere ensom, mere sky overfor Andre, end Mange skulde formode. Spørg min Hustru. Ved Siden heraf har jeg stadig nedlagt Resultatet af min Grublen og Digten i stemningsfulde Vers, der efterhaanden har formet sig til en hel lille Samling. Jeg følte, hvorledes baade Venner og Modstandere efterhaanden blev s. 232 mere og mere udpinte, og dog laa min egen Rigdom hen i min Skuffe, uden at jeg gad gøre Brug af den. Thi Resultatet med min sidste — maaske dybest tænkte Bog — var ikke ansporende, og hvis jeg var kommen til Dem, kære Hr. Justitsraad, med en ny Digtsamling under mit Navn, saa vilde jeg efter al Sandsynlighed have mødt det gamle Ord: Folk vil ikke læse Vers, og H. D. skriver altfor meget!

Dette er trist, ja mere end trist; thi medens der halvaarligt forlægges Bunker af middelmaadige Ting, saa sidder maaske Europas største Lyriker for Øjeblikket og maa læse sine Vers højt for sig selv og sin Hustru til sin egen private Fornøjelse. Vil De indrømme mig, kære Justitsraad Hegel, at dette er et ganske ekstraordinært Tilfælde, og at sligt naturligt leder til ekstraordinære Hjælpemidler. Thi jeg vil høres, saa sandt som der er givet mig Evner og Styrke og Begejstring fra de store Magter, som raade for Livet.

Jeg formede da min Samling, saaledes at jeg i denne gærende og slappe Tid sang Naturens og Hjærtets Ret baade til Venner og Modstandere, og jeg bestemte mig nu for et Par Maaneder siden til at udgive Bogen uden mit Navn. Dette kunde selvfølgelig kun ske paa et andet Forlag, hvis jeg da idetheletaget vilde vinde noget ved en Pseudonymitet, som naturligvis tilstæder al mulig Gætning men som paa den anden Side forhindrer enhver Usselryg af en Anmelder fra straks at affeje Bogen med en Paapegning af »Drachmanns bekendte Fortrin og Svagheder, han, som i sin Overproduktion« o. s. v. o. s. v. Jeg afskyr og foragter snart den hele Presse, og jeg har ved denne min Fremgangsmaade kun betjent mig af en tilstædelig Nødhjælp, som jeg burde have anvendt for lang Tid siden.

Jeg gentager endnu en Gang: at have ladet en saadan Digtsamling udgaa pseudonym paa det Gyld. Forlag, det vilde have været det samme som at sætte Forfatternavnet paa ligestraks.

Saaledes forholder Sagen sig altsaa. Ved at sende Bogen til min gode Veninde Fru Julie har jeg jo stiltiende overfor Dem personlig erkendt min Forpligtelse til en Redegørelse — og her er den. Jeg venter mig ligesaa lidt nogen Fordel af denne Bog, som af mange andre, men her er den Fordel, at enhver Lømmel ikke straks kan søge at mistænkeliggøre den ved at nævne mit Navn. Versene kunne ikke gøres bedre i Verden for Øjeblikket — men hvad bryder Folk sig derom? Indholdet er grundet paa dyb Erfaring og ensom Selvtænkning s. 233, og for dem, der idethele ville læse, skal vel nok dette Hjærtets og Kærlighedens Nødraab komme til sin Ret — selvom Debatten over Ibsens »Gengangere« for Øjeblikket sluger alt andet. Ibsens Bog er glimrende men selvmorderisk denne min Bog burde være en Katekismus for den modnere

Drachman, Holger Henrik Herholdt, *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*,

Ungdom, som ønsker at leve Livet.

Forresten arbejder jeg som en Hest herude. Jeg maler fra om Morgenen til det bliver mørkt, og De vil forbavses ved at se Resultatet, naar jeg om nogle Uger bliver færdig med de Billeder, jeg har paabegyndt her. Aftnerne tages til Forarbejder paa det omtalte lille dramatiske Arbejde — thi det er virkelig Alvor dermed, selv om jeg maaske kommer til at forlænge Fristen for Væddemaalet. Barnet er døbt; det hedder »Puppe og Sommerfugl«. Men behold dette for Dem selv.

En glædelig Jul til dem alle.

Deres hengivne
Holger Drachmann.